διτρόχαιος / ditrochaeus

Hephaest. 12. 5 sq. ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, τροχαικὴ ταυτοποδία ἢ διτρόχαιος.

Hephaest. 77. 4 sqq. ἐν τῷ περὶ μέτρων φησὶν ὁ Ἡφαιστίων ὅτι συγγένεια γίνεται μέτρου πρὸς μέτρον τριχῶς, κατὰ ἀφαίρεσιν, κατὰ πρόσθεσιν, <κατὰ μετάθεσιν> ... οὕτως οὖν καὶ τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος συγγενές ἐστι τῷ τροχαικῷ κατὰ μετάθεσιν· τοῦ γὰρ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος ἐκ μακρῶν δύο καὶ δύο βραχειῶν ὄντος, ἔξεστι μεταθεῖναι καὶ ποιῆσαι διτρόχαιον ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας.

[Hephaest.] 1[a] (p. 27) διτρόχαιος – ⏑ – ⏑, ʻγνῶθι σαυτόνʼ.

[Hephaest.] 1[a] (p. 28) διτρόχαιος – ⏑ – ⏑, ʻἈρχέδημοςʼ.

[Hephaest.] 1[a] (p. 29) ἐκ δὲ τοῦ ἀμφιμάκρου ὁ διτρόχαιος καὶ ὁ δεύτερος ἐπίτριτος.

[Hephaest.] 1[b] (p. 34) ὁ δὲ δισπόνδειος ἀπὸ τοῦ ἐκ δύο σπονδείων συγκεῖσθαι. ὡσαύτως καὶ ὁ διτρόχαιος καὶ ὁ δίιαμβος καὶ ὁ χορείαμβος, τροχίαμβός τις ὤν.

[Hephaest.] 2 (p. 39) διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας – ⏑ – ⏑ ἑξάχρονος, οἷον ʻἈρχέδημοςʼ.

[Hephaest.] 20 (p. 66) διτρόχαιος ἐκ – καὶ ⏑ καὶ – καὶ ⏑ ἑξάχρονος, οἷον ʻἈρχέδημοςʼ.

Arist. Qvint. *de mus.* I 22 (p. 44. 22 sqq. Winnington-Ingram) τεσσάρων δὲ συλλαβῶν ἐκτεθεισῶν γίνονται πόδες δεκαέξ ... ἢ τὰς μὲν μακρὰς ἐν περιτταῖς ἔχων χώραις, τὰς δὲ βραχείας ἐν ταῖς ἀρτίοις διτρόχαιος.

Arist. Qvint. *de mus.* I 27 (p. 50. 13 sqq. Winnington-Ingram) τὸ δʼ ἀπʼ ἐλάσσονος (*scil.* ἰωνικόν) μετρεῖ μὲν ὁ ποὺς ὁ ὁμώνυμος, πολλάκις δὲ καὶ ὁ διτρόχαιος· ὃν ὅταν παραλαμβάνωμεν, τὴν προκειμένην διποδίαν τρίτον παίωνα ποιοῦμεν, ἵνα μὴ τριῶν ἐφεξῆς μακρῶν κειμένων σκληρὸν γίνηται τὸ ποίημα.

Choerob. 219. 9 sqq. διτρόχαιος ἢ ἀντιπαράλληλος, ὁ καὶ κρητικὸς κατὰ Ἀριστόξενον ἢ διχόρειος ἢ τροχαικὴ ταυτοποδία, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ἑξάχρονος.

Choerob. 238. 1 sqq. ἰστέον δʼ ὅτι παρέλειψέ τινα τοῦ ἀντισπαστικοῦ μέτρου ὁ τεχνικός· ἀλλὰ δεῖ λέγειν, ὡς πολλοὶ τῶν ἄλλων μετρικῶν φασιν, ὅτι δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον ἢ ἐπίτριτον τέταρτον ... ἢ παιῶνα δεύτερον ... ἢ διτρόχαιον ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας.

Choerob. 243. 6 sqq. ἐπιαντισπαστικὸν δʼ οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ τὸ ἀντισπαστικὸν φύσιν εἶχεν ἐνίοτε καὶ ἀπὸ διτροχαίου ἄρχεσθαι διὰ τὸ τρέπεσθαι τὴν ἀρχὴν εἰς τὰ τέσσαρα σχήματα τῶν δισυλλάβων. ἐζητεῖτο δὲ διὰ τί τὰ ἰωνικὰ ἐδέξαντο τοὺς διτροχαίους ... τὰ δʼ ἰωνικὰ μέτρα, μὴ ἔχοντα τὴν σύνθεσιν ἐκ μετρικῶν ποδῶν, ὡς προείπομεν, ἐδεήθησαν τῶν διτροχαίων πρὸς σύστασιν· τούτων δʼ ἐδεήθησαν, ἐπεὶ χαῦνά εἰσι τὰ ἰωνικά, τὰ δὲ τροχαϊκὰ σύντονα· ὅπως οὖν κρᾶσίς τις γένηται, συνῆλθον τοῖς ἰωνικοῖς τὰ τροχαϊκά. ἅπαξ δὲ τῶν διτροχαίων ἐμπεσόντων εἰς τὰ ἰωνικά, τοῖς ἀντιπαθέσι τῶν ἰωνικῶν συνῆλθον αἱ ἰαμβικαὶ διποδίαι, φημὶ δὴ τῷ ἀντισπαστικῷ καὶ χοριαμβικῷ.

Choerob. 249. 23 sqq. λέγει οὖν (*scil.* ὁ Ἡφαιστίων, p. 43. 11 sqq.) εἶναί τι μέτρον τὸ λεγόμενον ἐπιχοριαμβικόν, τουτέστι τὸ μὴ ἀπὸ χοριάμβου μόνον συγκείμενον, ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτῳ καὶ ἀπὸ ἄλλων ποδῶν συντεθειμένον. καὶ λέγει τὸ ποῖον μετὰ παραδείγματος, τὸ καλούμενον καὶ σαπφικόν, τὸ ἑνδεκασύλλαβον, οἷον· (Sapph. 1. 1 Voigt)

ποικιλόφρον ἀθανάτ᾽ Ἀφρόδιτα.

ἔχει γὰρ τὴν πρώτην συζυγίαν τροχαϊκὴν ἑξάσημον ἢ ἑπτάσημον, τουτέστιν ἐκ δύο τροχαίων συγκειμένην τρισήμων ὄντων, ἢ ἐκ τροχαίου καὶ σπονδείου, τουτέστι τρισήμου καὶ τετρασήμου, ὥστε εἶναι τὴν διποδίαν ἑπτάσημον· (ἰστέον γὰρ ὅτι ἡ ἑπτάσημος τροχαικὴ ἐπὶ τέλους ἔχει τὸν σπονδεῖον, ὥστ᾽ εἶναι τὴν τελευταίαν τοῦ διτροχαίου ἀδιάφορον, μακρὰν καὶ βραχεῖαν· μακρὰν μέν, ὅτε ἐστὶν ἑπτάσημος, βραχεῖαν δέ, ὅτε ἑξάσημος. ἡ δὲ ἰαμβικὴ ἐκ τοῦ ἐναντίου ἐπὶ τῆς ἀρχῆς)· καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τῆς πρώτης συζυγίας ... 250. 25 sqq. «ὥστε εἶναι <τὰ πάντα δύο σχήματα περὶ> τὴν τετάρτην συλλαβήν» (Hephaest. 43. 16 sqq.)]. τοῦτο οὐ πρὸς τὸ προσεχές, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἄνω, εἶναι τὴν τετάρτην συλλαβὴν τῆς πρώτης συζυγίας, τουτέστι τοῦ διτροχαίου, πῆ μὲν βραχεῖαν, ὅτε καὶ ἑξάσημος, πῆ δὲ μακράν, ὅτε ἑπτάσημος. οἷον καθαρὸν σχῆμα ἔχον ἑξάσημόν ἐστι τοῦτο· (Sapph. 1. 1 Voigt)

ποικιλόφρον ἀθανάτ᾽ Ἀφρόδιτα.

ἔχει γὰρ τὴν πρώτην διτρόχαιον καὶ τὸ δεύτερον χορίαμβον καὶ τὴν ἐσχάτην ἐξ ἰάμβου καὶ συλλαβῆς.

Nicet. *de metr.* 105. 9 ἐννέατος (*scil.* τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν) διτρόχαιος, οἷον ᾽Ἀρχέδαμος᾽.

Evstath. in [Hom.] *Il.* IV 293 (I, p. 749. 14 sqq. Valk) τὸ δὲ ‘ἔτετμε᾽ ποιητικὴ λέξις ὑποδύσκολος, λαμβανομένη ἀντὶ τοῦ ‘κατέλαβε᾽. καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ ‘τέμω᾽ ‘ἔτεμε᾽ καὶ ἀναδιπλασιασμῷ ‘ἐτέτεμε᾽ καὶ συγκοπῇ ἀναγκαίᾳ διὰ τὸ δύσμετρον τοῦ διτροχαίου ποδὸς ‘ἔτετμεν᾽, ἤτοι κατ᾽ ἐπιτομὴν καιροῦ καὶ συντόμως ἢ ἐπιτόμως εὗρε.

Tzetz. in Aristoph. *Plut*. 278f (p. 245 Massa Positano) –λον δίδωσι] διτρόχαιος Amb.

Tzetz. in Aristoph. *Plut*. 316b (p. 247 Massa Positano) σκωμμάτων ἀ–] διτρόχαιος Amb.

Tzetz. in Aristoph. *Plut*. 316c (p. 247 Massa Positano) –παλλαγέντες] διτρόχαιος Amb.

Tzetz. *de metr.* 305. 19 sq.

σύνθετοι πόδες δέκα ἓξ ἐκ τῶν τετρασυλλάβων·
διίαμβος, δισπόνδειος, διτρόχαιος σὺν τούτοις.

Tzetz. *de metr.* 311. 23 sqq.

τὸ μέτρον τὸ χορίαμβον τούσδε τοὺς πόδας ἔχει·
πρῶτον μὲν τὸν χορίαμβον, ἐξ οὗπερ καὶ τὸ μέτρον
διίαμβον, δισπονδεῖον· διτρόχαιον σὺν τούτοις.

Tzetz. *de metr.* 312. 17 sqq.

ἀντίσπαστον ὡς ἔφημεν εἰς πᾶσαν ἔχει χώραν,

ἢ τέταρτον ἐπίτριτον, ἢ τέταρτον παιῶνα·
εἴτε καὶ τὸν διτρόχαιον.

Tzetz. *de metr.* 313. 23
δέχεται (*scil.* τὸ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος) καὶ διτρόχαιον.

Tzetz. *de metr.* 314. 7
δέχεται (*scil.* τὸ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάσσονος) καὶ διτρόχαιον ὁμοίως ὅπη ˪βούλει.

Tzetz. *de metr.* 314. 19 sqq.
καὶ κρητικὸν, ἀμφίμακρον πάσαις (*scil.* χώραις) ὁμοίως φέρει (*scil.* τὸ ˪παιωνικὸν μέτρον),
διίαμβον, διτρόχαιον, ἐν χόραις ταῖς ἁπάσαις,
ἰωνικὸν ἐκ μείζονος, ἀντίσπαστον ὁμοίως
δέχεται, καὶ πεντάβραχυν, πλὴν μόνης τῆς ὑστέρας.

Planvd. in Hermog. *id.* (RhG V, p. 492. 16 sq. Walz) διοτροχαῖος ἐκ – καὶ ⏑ καὶ – καὶ ⏑, οἷον ‛Ἀρχέδημος᾽.

Isaac Mon. 172. 22 sqq. ἐκ δὲ τοῦ ἀμφιμάκρου, ὅ τε διτρόχαιος καὶ ὁ δεύτερος ἐπίτριτος, ἐν τοῖς δμ καὶ εζ τετραγώνοις (*scil.* τοῦ διαγράμματος) ἐκκειμένοι.

Isaac Mon. 176. 18 sqq. τρίτος (*scil.* τῶν τετρασυλλάβων) ὁ διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας σύστημα ὢν καὶ οὗτος δύο τροχαίων, διὸ καὶ τῆς τοιαύτης ἔτυχε κλήσεως.

Isaac Mon. 178. 26 sqq. διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας – ⏑ – ⏑, ἑξάχρονος, οἷον ‛Ἀρχέδημος᾽.

Isaac Mon. 190. 7 sqq. τὸ ἀντισπαστικὸν τὴν μὲν πρώτη συζυγίαν ἔχει τρεπομένην κατὰ τὸν πρότερον πόδα εἰς τὰ τέσσαρα τῶν δισυλλάβων σχήματα, τουτέστιν ἢ ἐκ διτροχαίου ἢ ἐκ ἀντισπάστου ἢ ἐκ παίωνος τρίτου.

Anon. Ambr. 229. 12 sqq. ὁ διτρόχαιος καὶ αὐτὸς ἐκ δύο τροχαίων συγκείμενος κέκληται. τινὲς δὲ αὐτὸν καὶ ἀντιπαράλληλον λέγουσιν, ἤγουν κρητικὸν κατὰ Ἀριστόξενον, ἢ διχόρειον ἢ τροχαικὴν ταυτοποδίαν.

Anon. Berol. 295 διτρόχαιος – ⏑ – ⏑ ‛γνῶθι σαυτόν᾽.

Anon. Harl. 10. 3 διτρόχαιος, οἷον ‛Ἀρχέδημος᾽.

Anon. Vrb. 57 διτρόχαιος ἐκ δύο τροχαίων.

App. Dion. 309. 7 sq. διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς – καὶ βραχείας ⏑ καὶ μακρᾶς – καὶ βραχείας ⏑ ἑξάχρονος, οἷον ‛Ἀρχέδημος᾽.

App. rhet. 338. 27 sq. διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς – καὶ βραχείας ⏑ καὶ μακρᾶς – καὶ βραχείας ⏑ ἑξάχρονος, οἷον ‛Παιδαγώρας᾽.

Tract. *de ped.* 123 διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας ἑξάχρονος, οἷον ‛παιδαγωγός᾽.

Schol. vet. in Pind. *praef.* (III, p. 309. 2 sq. Drachmann) διτρόχαιος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, – ⏑ – ⏑, οἷον ‛Κλειτόδημος᾽.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 1 (p. 47. 12 sqq. Abel) τὸ ις′ (*scil.* τῶν στροφῶν καὶ τῶν ἀντιστροφῶν) ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ ἀναπαίστου. καλεῖται δὲ τοῦτο φαλαίκειον, ὅτε τὴν μὲν α′ ἔχει

ἀντισπαστικήν, τὰς δὲ λοιπὰς ἰαμβικάς. ἐνταῦθα δὲ ἀντιπαθής ἐστιν ἡ μῖξις αὐτοῦ.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 4 (p. 171. 13 sqq. Abel) τὸ η′ φερεκράτειον ἀντισπαστικόν. ἔστι δ᾽ ὅτε ἐκ σπονδείου ἄρχεται ὁ α′ ἀντίσπαστος. πολλάκις δὲ καὶ διτρόχαιος γίνεται. ἐνδέει δὲ συλλαβῆς πρὸς τὸ τέλειον φερεκράτειον εἶναι. δίμετρον γάρ ἐστι βραχυκατάληκτον καὶ ἡμιόλιον … τὸ ιβ′ ἰωνικὸν ἐξ ἐλάσσονος καὶ μείζονος ἢ διτροχαίου δίμετρον ὑπερκατάληκτον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 4 (p. 172. 20 sqq. Abel) Ùe È˙´ (*scil.* τῆς ἐπῳδοῦ) τὸ ια′ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, λυομένου τοῦ α′ ποδός, τοῦ δὲ δ′ ἰάμβου· ὡς δὲ ἐμοὶ δοκεῖ, προσοδιακόν ἐστι δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου διαλελυμένου ἢ μᾶλλον ἐπιτρίτου δ′ καὶ χοριάμβου. ἰστέον δέ, ὅτι οἱ δ′ τροχαῖοι ἐπίτριτον μέτρον καλοῦνται, ὥσπερ καὶ οἱ γ′ ἡμιόλιον.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 8 (p. 282. 7 sq. Abel) αἱ ἐπῳδοὶ κώλων ια′. τὸ α′ προσοδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἰωνικοῦ καὶ χοριάμβου καὶ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 9 (p. 310. 13 sqq. Abel) τὸ δ´ (*scil.* τῶν στροφῶν καὶ τῶν ἀντιστροφῶν) ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου … τὸ ι′ περιοδικόν, ἐπίτριτος τροχαῖος. οἱ γὰρ δ′ τροχαῖοι ἐπίτριτον μέτρον καλοῦνται, ὡς οἱ γ′ ἡμιόλιον· περιοδικὸν δὲ διὰ τὸ μίσγεσθαι ἰάμβοις. ἐμοὶ δὲ δοκεῖ προσοδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου διαλελυμένου καὶ χοριάμβου.

Schol. rec. in Pind. *Ol.* 13 (p. 383. 10 sqq. Abel) τὸ β´ (*scil.* τῶν στροφῶν καὶ τῶν ἀντιστροφῶν) ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται φερεκράτειον ἐκ διτροχαίου.

Schol. rec. in Pind. *Pyth.* 2 (p. 456. 16 sq. Abel) τὸ ζ´ (*scil.* τῶν στροφῶν καὶ τῶν ἀντιστροφῶν) ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ παίωνος β´ καὶ ἰωνικοῦ καταληκτικοῦ ἤτοι διτροχαΐου.

Schol. in Aesch. *Pers.* 125 (p. 37. 17 sqq. Massa Positano) τὸ δ′ ὅμοιον δίμετρον (*scil.* τροχαικόν) ὑπερκατάληκτον ἐξ ἰάμβου ἀρχόμενον, εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς

Schol. in Aesch. *Pers.* 268 (p. 43. 21 sqq. Massa Positano) τὸ γ′ περιοδικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον — τοιοῦτο γάρ ἐστι τὸ τῆς ἀντιστροφῆς, — ἐκ διτροχαίου πεντασυλλάβου, διιάμβου καὶ συλλαβῆς· τὸ δ′ ὅμοιον δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου καταληκτικοῦ ἤτοι ἀμφιβράχεος καὶ βακχείου.

Schol. in Aesch. *Pers.* 548 (p. 50. 20 sqq. Massa Positano) τὸ α′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου δ′, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς, εἰ δὲ βούλει τροχαικὸν διόλου· τὸ β′ χοριαμβικὸν ὅμοιον, ἐκ χοριάμβου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς ... τὸ ι′ ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος· ὅτι τὸ β′ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα διτρόχαιον, τὸν δὲ β′ πεντασύλλαβον διτρόχαιον, τὸ δὲ ι′ τὸν πρῶτον ἐπίτριτον τρίτον ἀντὶ διτροχαίου.

Schol. in Aesch. *Pers.* 568 (p. 52. 23 sqq. Massa Positano) τὸ η′ ἀντισπαστι-

κὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ὃ καλεῖται γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου β′· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει ἀντὶ ἐπιτρίτου.

Schol. in Aesch. *Pers.* 633 (p. 54. 27 sqq. Massa Positano) τὸ ζ′ περίοδος καταληκτικὴ ἐκ τροχαικῆς συζυγίας καὶ ἰαμβικῆς καταληκτικῆς, εἰ δὲ βούλει ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ διτροχαίου, ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ βακχείου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 526 (p. 41 Smyth) τὸ ϛ′ χοριαμβικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου βτέρου ἢ διτροχ<αίου> χοριάμβου καὶ διιάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον· ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ χοριάμβους εὑρήσεις, καὶ ἀμφότερον.

Schol. in Aesch. *Prom.* 561 (p. 45 Smyth) τὸ ιη′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου παίωνος γ′ ἀντὶ ἰωνικοῦ καὶ συλλαβῆς.

Schol. in Aesch. *Prom.* 588 (p. 47 Smyth) ἡμέτερον † κλύεις φθέγμα] σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς στίχων ε′, ὧν ὁ πρῶτος ἀντισπαστικὸς τρίμετρος ἀκατάληκτος, ἐξ ἀντισπάστου διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου· οἱ δὲ λοιποὶ ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι.

Schol. in Aesch. *Prom.* 593 (p. 48 Smyth) τὸ η′ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου καὶ παίωνος βτέρου ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος … τὸ ιϛ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου διτροχαίου καὶ συλλαβῆς. τὸ ιζ′ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου χοριάμβου καὶ τροχαίου.

Schol. in Aesch. *sept.* 78-150b (II 2, p. 50. 18 sqq. Smith) τὸ μδ′ ὅμοιον τρίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ … τὸ νγ′ ὅμοιον τρίμετρον (*scil.* χοριαμβικόν) βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, διτροχαίου καὶ σπονδείου ... τὸ νη′ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, διτροχαίου καὶ σπονδείου.

Schol. in Aesch. *sept.* 166-172b (II 2, p. 88. 5 sqq. Smith) τὸ γ′ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ χορείου ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον συνίζησιν ἔχει ἐν τῷ δευτέρῳ ποδί.

Schol. in Aesch. *sept.* 203-207e (II 2, p. 101. 33 sq. Smith) τὸ ε′ ὅμοιον τῷ γ′ (*scil.* ἡμιόλιον ἐκ χοριάμβου πεντασυλλάβου καὶ ἰάμβου) ἐκ διτροχαίου καὶ ἰάμβου.

Schol. in Aesch. *sept.* 211-215c (II 2, p. 105. 21 sqq. Smith) + ἀλλ᾽ ἐπὶ δαιμόνων] ἡ ἀντιστροφὴ αὕτη τῆς ἄνω ἐστὶ στροφῆς ἧς ἡ ἀρχὴ (v. 203) ‘ὦ φίλον Οἰδίπου᾽· αἱ αὕτη γὰρ κώλων ὁμοίων ἐστὶν ζ′. τὸ μέντοι β′ κῶλον τὸν δεύτερον ἔχει πόδα πεντασύλλαβον ἐπίτριτον ἀντὶ διτροχαίου, καὶ τὸ ϛ′ συνίζησιν κατὰ τὸν δεύτερον πόδα, ἤτοι τὸν διίαμβον.

Schol. in Aesch. *sept.* 287-303b (II 2, p. 140. 9 sqq. Smith) τὸ θ′ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς διτρόχαιον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα … τὸ ιβ′ ὅμοιον (*scil.* ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν) ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος διὰ τὴν ἀδιάφορον .. τὸ ιδ′ ὅμοιον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχεος· τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον ἐπίτριτον ἔχει καὶ βακχεῖον.

Schol. in Aesch. *sept.* 321-332b (II 2, p. 152. 32 sqq. Smith) τὸ γʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ διιάμβου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου σύγκειται διὰ τὴν ἀδιάφορον ... τὸ ςʹ ὅμοιον τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοριάμβου, διτροχαίου καὶ σπονδείου.

Schol. in Aesch. *sept.* 345-356b (II 2, p. 163. 32 sqq. Smith) τὸ εʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐξ ἐπιτρίτου τετάρτου καὶ βακχείου, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἔχει καὶ ἀμφίβραχυν διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. in Aesch. *sept.* 563-567c (II 2, p. 254. 16 sq. Smith) τὸ γʹ ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐκ παίωνος πεντασυλλάβου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς.

Schol. in Aesch. *sept.* 720-726b (II 2, p. 313. 32 sqq. Smith) τὸ δʹ τροχαικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον· δύναται δὲ εἶναι καὶ ἰωνικὸν ὅμοιον τῷ γʹ ἐξ ἰωνικοῦ ἀπʼ ἐλάττονος διὰ τὴν κοινὴν συλλαβὴν καὶ διτροχαίου.

Schol. in Aesch. *sept.* 734-741b (II 2, p. 319. 24 sqq. Smith) τὸ βʹ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ χοριάμβου καὶ διτροχαίου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς πεντασύλλαβον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα … τὸ δʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς.

Schol. in Aesch. *sept.* 750-757b (II 2, p. 324. 6 sqq. Smith) τὸ δʹ ἰωνικὸν ἡμιόλιον. ἔχει δὲ τὸ μὲν τῆς στροφῆς κῶλον διτρόχαιον ἀντὶ ἰωνικοῦ, τὸ δὲ τῆς ἀντιστροφῆς καθαρὸν τὸν ἰωνικὸν ἀπʼ ἐλάττονος καὶ σπονδεῖον … τὸ ςʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικόν, ἤτοι ἑφθημιμερὲς φερεκράτειον, ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον τέταρτον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα.

Schol. in Aesch. *sept.* 766-771b (II 2, p. 330. 19 sqq. Smith) τὸ βʹ ὅμοιον (*scil.* ἀνισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον) ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ ἰάμβου· τὸ μέντοι κῶλον τῆς στροφῆς χορεῖον ἔχει ἀντὶ ἰάμβου.

Schol. in Aesch. *sept.* 778-784d (II 2, p. 336. 19 sq. Smith) τὸ ζʹ χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ χοροιάμβου, διτροχαίου καὶ σπονδείου.

Schol. in Aesch. *sept.* 888-893b (II 2, p. 372. 24 sqq. Smith) τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον ἐξ ἀντισπάστου, διτροχαίου καὶ συλλαβῆς, τὸ τῆς ἀντιστροφῆς δὲ κῶλον ἐπιτρίτους ἔχει ἀντὶ τούτων.

Schol. in Aesch. *sept.* 926-931b (II 2, p. 384. 14 sq. Smith) τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτου δʹ καὶ διτροχαίου.

Schol. in Aesch. *sept.* 932-940c (II 2, p. 385. 18 sq. Smith) τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ.

Schol. in Aesch. *sept.* 941-946d (II 2, p. 387. 21 sqq. Smith) τὸ αʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον, ἢ δακτυλικὸν ὃ καλεῖται φαλαίκειον.

Schol. in Aesch. *sept.* 951-960c (II 2, p. 389. 32 sqq. Smith) τὸ γʹ ὅμοιον τῷ αʹ ἐξ ἀντισπάστου καὶ διτροχαίου ὃ καλεῖται γλυκώνειον. τὸ δʹ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διιάμβου, διτροχαίου ἢ ἐπιτρίτου βʹ καὶ κρητικοῦ … τὸ ζʹ ὅμοιον (*scil.* τῷ δ´) ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου τρίτου καὶ βακχείου.

Schol. Byz. in Soph. *Oed. tyr.* 1090 = 1102 (p. 278. 18 sqq. Longo) τὸ ε´

ὅμοιον τῷ α´ χοριαμβικόν (*scil.* δίμετρον ἀκατάληκτον). ἔχει δὲ ἐν τῷ κώλῳ μὲν τῆς στορφῆς ἐπίτριτον γ´ ἀντὶ χοριάμβου, ἐν δὲ τῷ τῆς ἀντιστροφῆς ἐπίτριτον β´ ἀντὶ τοῦ διτροχαίου ... τὸ η´ ὅμοιον (*scil.* ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον) ἐξ ἐπιτρίτων πρώτων. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον διτροχαῖον ἔχει τὸν β´.

Schol. in Aristoph. *eq*. 973b (p. 222. 25 sqq. Wilson) Tr ἥδιστον φάος ἡμέρας] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μονοστροφικὴ ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις, διτροχαίοις, διϊάμβοις, χοριάμβοις καὶ βακχείοις κδʹ, τετρακώλους τὰς περιόδους ἔχουσα. εἰσὶ δὲ τὰ μὲν τρία ἑκάστης περιόδου κῶλα δίμετρα ἀκατάληκτα, ἃ καλεῖται γλυκωνεῖα, ὡς εἴρηται, διὰ τὸ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπίτριτον ἔχειν τέταρτον ἐν τῇ πρώτῃ χώρᾳ, τὴν δὲ ἑξῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ διϊάμβου ἢ διτροχαίου. τὸ δὲ τέταρτον κῶλον δίμετρον καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές, ὃ καλεῖται φερεκράτειον διὰ τὸ ἀντὶ τοῦ ἀντισπάστου ἔχειν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἐπίτριτον καὶ αὐτὸ τέταρτον ἢ διτρόχαιον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ βακχεῖον Lh.

Schol. rec. anon. in Aristoph. *nub*. 563a. 9 sq. (p. 315 Koster) τὸ ιβʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον τὸ καλούμενον γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 563a (p. 271. 21 sqq. Koster) τὸ ἑνδέκατον ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον τὸ καλούμενον γλυκώνειον, ἐκ διτροχαίου καὶ διιάμβου, ὡς ἔχει τὰ Γλύκωνος· (mel. adesp. 111 [PMG 1029] Page)

> κάπρος ἠνίχ᾽ ὁ μαινόλης
> Κύπριδος θάλλος ὤλεσε.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 563c. 16 sqq. (p. 89 Koster) Tr[1] τὸ ιβ´ (v. 573) ʻγῆς πέδον μέγας ἐν θεοῖς᾽ ἀντισπαστικόν, τὸ καλούμενον γλυκώνειον, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου – ⏑ – ⏑ καὶ διιάμβου· καλεῖται δὲ οὕτως διὰ <τὸ> τὸν ἀντίσπαστον μὴ ἔχειν καθαρόν, ἀλλὰ τέταρτον ἐ[πίτριτον καὶ] χώρας ἰαμβικὰς ἤγουν διίαμβον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 563d. 14 sqq. (p. 90 Koster) Tr[2] τὸ ιαʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ὃ καλεῖται γλυκώνειον, ὡς Ἡφαιστίων φησίν· ἔχει δὲ τὸν αʹ πόδα ἀντίσπαστον ἢ διτρόχαιον, τὸν δὲ βʹ διίαμβον.

Schol. rec. anon. in Aristoph. *nub*. 595a (p. 320 Koster) ἡ ἀντῳδὴ αὕτη, ἥτις καὶ ἀντιστροφὴ λέγεται, ὁμοία ἐστὶ τῇ ἄνωθεν ᾠδῇ ἤτοι τῇ στροφῇ, κώλων οὖσα καὶ αὐτὴ ιγʹ, ὥσπερ ἐκείνη. καὶ τὰ κῶλα (*scil.* τῆς ἀντῳδῆς) δὲ ὅμοια ἐκείνοις (*scil.* τῆς ἄνωθεν ᾠδῆς) πλὴν τοῦ ιβʹ μόνου· οὐ γὰρ ἐκ διτροχαίου τὴν ἀρχὴν ἔχει, ὥσπερ ἐκεῖνο, ἀλλ᾽ ἐκ δισπονδείου.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 595b. 1 sqq. (p. 94 Koster) Tr[1] ἡ ἀντῳδὴ καὶ ἀντιστροφή, τὸ (v. 595) ʻἀμφί μοι αὖτε᾽, ὁμοία ἐστὶ τῇ στροφῇ καὶ ᾠδῇ κατὰ πάντα τὰ κῶλα· ιγʹ γὰρ καὶ αὕτη ἔχει· τὸ μέντοι ιβʹ κῶλον οὐκ ἐκ διτροχαίου τὴν ἀρχὴν ἔχει, ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιτρίτου δʹ ἐστὶ καὶ διιάμβου ... τὸ ιβʹ (v. 605) ʻβάκχαις δελφίσιν ἐμπρέπων᾽ ὅμοιον τῷ ιβʹ (*scil.* ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον), πλὴν οὐκ ἐκ διτροχαίου τὴν ἀρχὴν ἔχον, ὡς εἴρηται, ἀλλ᾽ ἐξ ἐπιτρίτου δʹ – – – ⏑.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 700 (p. 273. 23 Koster) τὸ πέμπτον ἐκ διιάμβου καὶ διτροχαίου ταυτοπαθές.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 700a. 8 sqq. (p. 107 Koster) Tr[1] τὸ ε′ (v. 704) ‘ἐς ἄλλο πήδα νόημα φρενός’ ὅμοιον (*scil.* χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον) ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 804a. 1 sqq. (p. 117 Koster) Tr[1] ἆρά γ’ αἰσθάνει] κομμάτιον καὶ εἴσθεσις [δι]πλ[ῆς] κώλων θ′, ὧν πρῶτον (v. 804) ‘[ἆρά γ’ αἰ]σθάνει πλεῖστα’ ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου, καὶ ἔστιν [εφ]θημιμερὲς φερεκράτειον… τὸ γ′ (v. 806) ‘μόνας θεῶν ὡς ἕτοιμος ὅδ’ ἐστὶν’ τρίμετρος καταληκτικὸς χοριαμβικὸς ἐκ διιάμβου ⏑ – ⏑ –, διτροχαίου – ⏑ – ⏑ καὶ βακχείου ⏑ – –.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 804a (p. 274. 6 sqq. Koster) τὸ μὲν πρῶτον δίμετρον ἀντισπαστικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ παλιμβακχείου ... τὸ τέταρτον δίμετρον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀμφιβράχεος.

Schol. rec. anon. in Aristoph. *nub*. 804a. 1 sqq. (p. 353 Koster) τοῦ παρόντος χοροῦ τὰ κῶλα ς′ εἰσί· καὶ ἔστι τὸ μὲν πρῶτον ἰωνικὸν τετράμετρον ἐκ διτροχαίου, ἰωνικῶν β′ ἀπὸ μείζονος καὶ ἐπιτρίτου β′· τὸ β′ τρίμετρον ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ βακχείου.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 804b. 1 sqq. (p. 118 Koster) Tr[2] ἆρά γ’ αἰσθάνει πλεῖστα] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ μεσῳδικὴ κώλων διαφόρων ι′ ἐπιμεμιγμένων διιάμβοις, διτροχαίοις, ἀντισπάστοις, ἀμφιβράχεσι καὶ βακχείοις.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 1024a. 4 sqq. (p. 147 Koster) Tr[1] τὸ β′ (v. 1025) ‘ὡς ἡδύ σου τοῖς λόγοις σῶφρόν τ’ ἔπεστιν ἄνθος’ τετράμετρον βραχυκατάληκτον ἐξ ἐπιτρίτων τρίτων β′, διτροχαίου καὶ τροχαίου.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 1154 (p. 278. 11 sq. Koster) τὸ δέκατον ἐκ διτροχαίου καὶ ἀντισπάστου, εἴτε ἐπιτρίτου τετάρτου, καὶ διιάμβου.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 1154a. 1 sqq. (p. 162 Koster) Tr[1] βοάσομαι] μέλος καὶ κομμάτιον. εἴσθεσις διπλῆς κώλων κ′, ὧν πρῶτον ‘βοάσομαί γ’ ἄρα τὰν ὑπέρτονον’ χοριαμβικὸς τρίμετρος καταληκτικὸς ἐκ διιάμβου, διτροχαίου καὶ δακτύλου.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 1206 (p. 279. 11 sq. Koster) τὸ ἕβδομον ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου· ἢ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

Schol. rec. in Aristoph. *nub*. 1206b. 5 sqq. (p. 170 Koster) Tr[2] τὸ ς′ ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου καὶ κρητικοῦ· εἰ δὲ βούλει, τροχαικόν· τὸ ζ′ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ διτροχαίου· τὸ η′ (v. 1212) ‘πρῶτον ἑστιᾶσαι’ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ διτροχαίου καὶ σπονδείου· ἢ τροχαικὸν ἰθυφαλικόν, ὃ καλεῖται ἀρχιλόχειον, δίμετρον ὂν βραχυκατάληκτον. ἔστι δὲ καὶ ταῦτα πολυσχημάτιστα κατὰ τὸν εἰρημένον τρόπον.

Schol. Ald. in Aristoph. *nub*. 1303a (p. 280. 10 sqq. Koster) τὰ ἑξῆς τρία (*scil.* τὸ ιδ΄, τὸ ιε΄, τὸ ις΄) ἀντισπαστικὰ ἑφθημιμερῆ φερεκράτεια διτροχαϊκῆς κατὰ τὴν πρώτην τοῦ πεντεκαιδεκάτου χώραν κειμένης ταυτοποδίας.

Schol. in Aristoph. *Plut*. 627 (p. 359. 10 sqq. Dübner) οἱ ἑξῆς δύο (*scil.* ὁ τρισκαιδέκατος καὶ ὁ τετρακαιδέκατος στίχος) ἀντισπαστικοὶ τρίμετροι βραχυκατάληκτοι τοῦ πρώτου ποδὸς πεντασυλλάβου, τουτέστι διτροχαίου (αἱ γὰρ

βραχεῖαι κατ᾽ ἀρχὰς συλλαβαὶ ἀντὶ μιᾶς μακρᾶς λογιζέσθωσαν), τοῦ δὲ δευτέρου ἐπιτρίτου δευτέρου.

Schol. in Aristoph. *ran*. 228 (p. 281. 41 sqq. Dübner) τὸ δεύτερον ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ πρώτου ποδὸς παίωνος τετάρτου, τῶν δὲ ἑξῆς διτροχαίων ... τὸ τέταρτον δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος τετάρτου καὶ διτροχαίου.

Schol. in Aristoph. *ran*. 324 (p. 284. 47 sqq. Dübner) τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου ἀντισπαστικοῦ καὶ βακχείου, ἀλκαικὸν, φασὶ, καλούμενον.… (p. 285. 5 sqq.) τὸ τελευταῖον, ὡς τὸ δυωκαιδέκατον, ἐπιμεμιγμένον μέντοι ἐπιτρίτῳ δευτέρῳ, ἢ διτροχαίῳ.

Schol. in Aristoph. *ran*. 675 (p. 295. 8 sqq. Dübner) τὸ τέταρτον χοριαμβικὸν, τοῦ δευτέρου ποδὸς ὄντος διτροχαίου, τρίμετρον βραχυκατάληκτον … τὸ ϛʹ δίμετρον ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος καὶ χοριάμβου ἀκατάληκτον. τὸ δὲ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διάμβου καὶ διτροχαίου … τὸ ὄγδοον χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, συνίζησιν ἔχον εἰς τὸ ‘Θρῃϊκία’, διὰ τὸ ἡμιόλιον εἶναι τὸ τῆς ἀντῳδῆς ἐκ διτροχαίου.

Schol. in Aristoph. *ran*. 1251 (p. 308. 5 sqq. Dübner) τί ποτε πρᾶγμα] κορωνὶς καὶ εἴσθεσις χοροῦ ἐπῳδικὴ διὰ τὸ κεῖσθαι μετὰ τὴν κορωνίδα (ἐνίοτε δὲ καὶ μετὰ τὴν διπλῆν, ὡς πολλάκις εἴρηται), ἐκ κώλων ἀντισπαστικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις καὶ διιάμβοις καὶ διτροχαίοις δέκα … τὸ τέταρτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου τρίτου ἀκατάληκτον … τὸ ἕκτον ἐκ διτροχαίου καὶ ἐπιτρίτου πρώτου … τὸ ηʹ καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου ἢ ἀμφιβράχεος.

Schol. in Aristoph. *ran*. 1285 (p. 309. 12 sqq. Dübner) τὸ ιβʹ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐπιμεμιγμένον διτροχαίῳ.

Schol. in Aristoph. *vesp*. 1450a. 1 sqq. (p. 227 Koster) Tr ζηλῶ σε τῆς εὐτυχίας] τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται κατὰ σχέσιν. ἔστι γοῦν ἡ παροῦσα στροφὴ κώλων χοριαμβικῶν ἐπιμεμιγμένων ἐπιτρίτοις, διτροχαίοις, διιάμβοις, δισπονδείοις, ἰωνικοῖς καὶ παίωσι ιβʹ — καὶ ἡ ἀντιστροφὴ τοσούτων —, ὧν τὸ μὲν βʹ δίμετρον Lh καταληκτικὸν ἤτοι ἑφθημιμερές· τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δίμετρα ἀκατάληκτα τὰ μὲν τετρασυλλάβους ἔχοντα πόδας, τὰ δὲ πεντασυλλάβους. διαλύονται γὰρ αἱ μακραὶ συλλαβαί, ὥσπερ ἐπὶ τῶν ἰάμβων καὶ τροχαίων, ὡς εἴρηται, εἰς δύο βραχείας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν. εὕρηται γὰρ καὶ χορίαμβος πεντασύλλαβος καὶ ἑξασύλλαβος, καὶ ἀντίσπαστος καὶ ἐπίτριτος πεντασύλλαβος Lh καὶ διίαμβος καὶ διτρόχαιος καὶ ἰωνικὸς καὶ παίων, ὥσπερ δὴ καὶ ἀνάπαιστος, τετρασύλλαβος Lh. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνίς LhAld.

Schol. A in Hephaest. 121. 5 sq. τὸ τροχαικὸν κατὰ συζυγίαν μετρεῖται. καὶ ἔστιν ἡ συζυγία … διτρόχαιος ἑξάχρονος.

Schol. A in Hephaest. 141. 4 sqq. τὸ ἀντισπαστικὸν δέχεται τὸν πρῶτον πόδα ἀντίσπαστον ἢ ἐπίτριτον τέταρτον ἢ παίωνα <τρίτον> ἢ διτρόχαιον ... 15 sqq. ὅτε οὖν καθαρόν ἐστιν ἀντισπαστικόν, τότε ὁ πρῶτος ποὺς ὁ ἐκ δύο συζυγιῶν συγκείμενος, ἤγουν συλλαβῶν τεσσάρων, τὴν πρώτην αὐτοῦ συζυγίαν τρεπομένην ἔχει ἢ εἰς ἐπίτριτον τέταρτον ἢ εἰς παίωνα δεύτερον ἢ διτρόχαιον ... εἰ δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιήσῃ μακράν, τὴν δὲ μετ᾽ αὐτὴν βραχεῖαν, διτρόχαιον.

Schol. A in Hephaest. 145. 14 sqq. τοῦ δὲ μέτρου, ὃ ἐπιφέρει (*scil.* ὁ Ἡφαιστίων p. 35. 15 sq.), ὁ πρῶτος ἰωνικὸς καὶ μολοττός, εἶτα διτρόχαιος καὶ πάλιν μολοττός ... τὸ δὲ 'ἐψόφησ' ἐ' διτρόχαιος.

Schol. B in Hephaest. 275. 11 sq. ἡ δὲ τροχαικὴ συζυγία ἐνταῦθα (*scil.* ἐν τῷ δακτυλικῷ λογαοιδικῷ) ἢ διτρόχαιός ἐστιν ἢ ἐπίτριτος δεύτερος.

Schol. B in Hephaest. 296. 3 sqq. ὁ δὲ τροχαῖος ... ἐφ' ἑαυτὸν δὲ τὸν διτρόχαιον (*scil.* ποιεῖ).

Schol. B in Hephaest. 302. 18 sqq. τέταρτος (*scil.* τῶν τετρασυλλάβων ποδῶν) ὁ ἀντικείμενος τούτῳ (*scil.* τῷ διιάμβῳ) διτρόχαιος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, ὁ καὶ κρητικὸς καὶ διχόρειος ἢ τροχαικὴ ταὐτοποδία.

Schol. in Hermog. *id.* (RhG VII, p. 989. 11 sq. Walz) διτροχαῖος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας ἑξάχρονος, οἷον 'Ἀρχέδημος'.

[Palaem.] GL VI 207. 26 sqq. pedes duplices sive tetrasyllabi quot sunt? sedecim. qui sunt? … ditrochaeus … horum qui contrarii? … diiambus ditrochaeo … ditrochaeus ex longa et brevi et longa et brevi, ut 'aegritudo', 'cantilena'.

Ter. Mavr. GL VI 370. 1491 sqq.

> sin prima brevis, longa sequens, itemque rursus
> sibi consimiles ordine quo duas locavi,
> hunc rite vocant, quia geminatur, diiambon,
> duplicemque trochaeum vocitarunt διτρόχαιον.
> est forma prioris, quasi si 'Corinthios' quis,
> itidemque sequentis, quasi 'Gallicane' dicat.

Ter. Mavr. GL VI 410. 2878 sqq.

> quod metron (*scil.* anacreontium) soleant pedes iones,
> nunc longas brevibus brevesque contra
> alterna vice commodando longis,
> versum claudere saepe ditrochaeis.

Sacerd. GL VI 493. 16 sqq. hae compositiones demutatae facient nostri temporis structuras sic, ex tribrachy et ditrochaeo (Cic. *Verr.* I 5. 14) 'ab istius petulantia non est licitum conservare', ex trochaeo et dactylo et ditrochaeo (Cic. *div. in Caec.* 4. 14) 'quae sunt C. Verri cum his civitatibus copulata'.

Sacerd. GL VI 494. 28 sqq. = [Prob.] GL IV 42. 11 sqq. dactylus et ditrochaeus 'hostibus temperare' … ditrochaeus et bacchius a longa 'vindicatur electus' … epitritus tertius et ditrochaeus 'piratico liberasset' … ionicus maior et ditrochaeus 'depellere castitatem' … tribrachys et ditrochaeus 'Cererem decanamus' … proceleumaticus et ditrochaeus [scire voluerunt] (Cic. *Verr.* II 1. 8. 22) 'populus Romanus voluerit vindicare' … choriambus et ditrochaeus (Cic. *div. in Caec.* 12. 37) 'ingenio sustinere'… paeon primus et ditrochaeus (Cic. *div. in Caec.* 15. 48) 'iudicium sustinebit'… iambus et ditrochaeus (Cic. *Verr.* I 6. 15) 'diu machinatur'.

Sacerd. GL VI 499. 9 sqq. simplices igitur pedes sunt duodecim. ceteri vero omnes compositi sunt, ex disyllabis quidem sedecim, quoniam quattuor sylla-

bae sedecim schemata habent. quorum nomina unde derivata sint doceamus … ditrochaeus, quod ex duobus trochaeis figuretur, nomen accepit.

Sacerd. GL VI 535. 9 sqq. de trimetro catalectico sapphico. trimetrum (*scil.* choriambicum) catalecticum sapphicum hendecasyllabum fit primo pede ditrochaeo, medio choriambo, <in> fine palimbacchio ita:

immolare caelicolis volebas,

(Hor. *carm*. I 10. 1)

Mercuri facunde nepos Atlantis;

aut primo trochaeo, secundo spondeo, id est hippio secundo, choriambo, palimbacchio: (Hor. *carm*. I 2. 1)

iam satis terris nivis atque dirae.

Sacerd. GL VI 536. 10 sqq. de tetrametro catalectico eupolidio choriambico. choriambicum eupolidium tetrametrum catalecticum fit primo pede ditrochaeo, secundo choriambo, tertio ditrochaeo, quarto, id est novissimo, amphimacro:

di boni servate Sacerdotem vos colentem vos.

Sacerd. GL VI 538. 8 sqq. de dochmiaco trimetro catalectico euripidio antispastico. antispasticum dochmiacum euripidium trimetrum catalecticum fit antispasto, ditrochaeo, amphimacro:

† decretamus sic corona pulchra nos.

Sacerd. GL VI 539. 16 sqq. de epimicto sapphico tetrametro hypercatalecto. antispasticum tetrametrum hypercatalectum sapphicum fit ditrochaeo, hippio tertio, ditrochaeo, hippio tertio, syllaba: (cf. Hor. *carm*. I 4. 13 sq.)

pauperum tabernas regis, o beate, regumque turris.

Sacerd. GL VI 540. 2 sq. commiscetur autem huic metro (*scil.* ionico a maiore) et ditrochaeus *** et chorio, sed tribrachy, 'καλλικέλαδε', 'arma gerere'.

Sacerd. GL VI 540. 17 sqq. de dimetro acatalecto cleomachio ionico maiore. ionicum maius dimetrum acatalectum cleomachium fit ionico maiore et ditrochaeo:

nec prata rigantur amne.

Sacerd. GL VI 540. 20 sqq. de trimetro brachycatalecto ionico maiore ithyphallico. ionicum brachycatalectum trimetrum ithyphallicum fit hippio tertio, ditrochaeo et trochaeo vel spondeo: (Hor. *carm*. I 4. 12)

seu poscat agna seu malit haedo.

novissima indifferens est.

Sacerd. GL VI 541. 11 sqq. de trimetro acatalecto ionico maiore. ionicum maius trimetrum acatalectum fit duobus ionicis maioribus et ditrochaeo:

silvas deus alta nive obruebat.

Sacerd. GL VI 541. 14 sqq. de tetrametro brachycatalecto. ionicum maius brachycatalectum tetrametrum fit ionico maiore, ditrochaeo, ionico maiore, spondeo vel trochaeo:

<nunc> cetera arma lecta vobis bona dantes.

Sacerd. GL VI 541. 17 sqq. de tetrametro catalectico. ionicum tetrametrum catalecticum fit tribus ionicis maioribus, quarto amphibrachy, cum deberet ditrochaeo: (cf. Hor. *carm*. I 9. 7)

deprome bonum quadrimum vinum celer avitum.

Sacerd. GL VI 541. 20 sqq. de tetrametro acatalecto sotadeo. ionicum maius tetrametrum acatalectum sotadeum fit modis tribus: tribus ionicis maioribus et ditrochaeo:

morosa iuventus bona semper dolet eligendo.

Apthon. GL VI 47. 23 sq. cum praecedentem longam sequitur brevis, geminatum hoc facit ditrochaeum, ut 'Zenodorus'.

Apthon. GL VI 48. 1 sqq. ex tetrasyllabis (*scil.* pedibus), qui sunt numero XVI, quattuor tantum utiles adseruntur … ceteris decem non adeo necessariis: nam ditrochaeum et diiambum inter disyllabos magis aptos haberi volunt.

Apthon. GL VI 88. 6 sqq. indifferenter enim auctores lyrici metro antispastico initia praestituerunt: saepe enim pro iambo primo aut spondeus aut trochaeus aut pyrrichius ponitur … 16 sq. si vero a trochaeo fiat initium, erit ex ditrochaeo coniugatio, ut:

aura purpureum per pelagus segniter ad petras.

Apthon. GL VI 90. 10 sqq. recipit hoc metrum (*scil.* ionicum a maiore) trochaicas bases, id est duplicem trochaeum, qui totidem temporum est, sicut et iambicas bases choriambicum et antispasticum, quod fieri dicunt sed et vocant κατὰ συμπάθειαν. similiter anapaestum et pyrrichium geminatos recipit; adaeque et tribrachyn cum trochaeo seu contra mutato situ sociatos dumtaxat admittit. quod fit, ut supra ostendimus, cum longae solvuntur in breves etiam in trochaica coniugatione, quam familiariter suscipit, quae coniugatio pedem tetrasyllabum ditrochaeum, id est duplicem trochaeum, quem dichorium in Oratore (63. 212) Cicero noster appellat, efficit.

Apthon. GL VI 95. 10 sqq. trimetrum autem (*scil.* ionicum a minore) acatalectum inconditae compositionis tale est:

Salamina agit aequoris procellis.

item qui a ditrochaeo incipit pede:

puberes meos Sicaniae colonos.

Apthon. GL VI 130. 8 sqq. similiter et iambica in trochaicum metrum per huius modi commercia transeunt. nec non etiam eadem si fiat adiectio, ad choriambicum transmigrabis quasi per circulum quendam factis per adiectionem aut detractionem metrorum commutationibus. ponamus enim exempli causa choriambicum trimetrum hypercatalectum, non ex solis choriambis, sed [ad] mixtum, ut sit prima quidem coniugatio diiambus, secunda choriambus, tertia diiambus et syllaba, quando hypercatalectum est, ut est:

caduca popli coma glauca iam per agros:

per singulas vel adiectiones vel etiam translationes varias efficit figuras. nam cum sit choriambicum et medium habeat unum choriambum, ambiatur autem utrimque diiambis, siquis ei longam praeponat syllabam, cuncta in eo versu transfigurabuntur. nam et de diiambis, qui et <in> initio et in fine sunt, ditrochaeos faciet, et qui erat medius choriambus in ionicum a maiore transibit, et pro una hypercatalecti syllaba duae reperientur, ut est:

quo caduca popli coma glauca iam per agros,

adiecta syllaba longa 'quo'.

Apthon. GL VI 168. 15 sqq. nam omnes fere odae in subsequentibus libris isdem metris subsistunt exceptis perpaucis admodum, e quis in secundo libro ode XVI, cuius initium: (Hor. *carm*. II 18. 1)

non ebur neque aureum.

nam novum haec metrum, de quo nondum apud Horatium tractatum est, continet. est autem ab Alcaeo sumptum choriacum heptasyllabum subdito hendecasyllabo iambico archilochio. etenim:

non ebur neque aureum

erit trochaicum proodicum dimetrum catalecticum … 38 sq. feritur prior versus ditrochaeo, deinde dactylo vel amphimacro.

Don. GL IV 370. 7 sqq. = 608. 4 sqq. Holtz duplices (*scil*. pedes) sedecim hi sunt … huic (*scil*. diiambo) contrarius est ditrochaeus ex duobus trochaeis temporum sex, ut 'cantilena'.

Diom. GL I 470. 19 sqq. quattuor syllabarum non multi ad clausulas apti sunt (*scil*. pedes), ex quibus pauca referemus … struimus et ditrochaeo, 'dicere maluerunt', (Cic. *Lig*. 1. 1) 'ausus est confiteri', 'crimina detulerunt'.

Diom. GL I 481. 4 sqq. huic (*scil*. diiambo) contrarius est ditrochaeus ex longa et brevi et longa et brevi temporum sex, ut 'cantilena', 'dimicare'; qui pes creticus κατὰ τροχαῖον dicitur.

Atil. Fortvn. GL VI 280. 19 sqq. simplices (*scil*. pedes) duplicati faciunt compositos pedes ex se, qui sunt hi … ex duobus trochaeis ditrochaeus.

Serv. GL IV 425. 23 sqq. quae divisio (*scil*. aequa) hos recipit pedes … ditrochaeum.

Serv. GL IV 464. 2 sqq. metra ionica a maiore principaliter constant ionico suo; verum tamen et diiambum et ditrochaeum non recusant solutionemque patienter admittunt.

[Prob.] GL IV 41. 3 sqq. hae compositiones demutatae facient nostri temporis structuras sic, ex tribrachy et ditrochaeo (Cic. Verr. I 5. 14) 'ab istius petulantia non est licitum conservare' … ex ditrochaeo et bacchio a longa (Cic. div. in Caec. 8. 26) 'id quod populus Romanus iam diu efflagitat extincta sit atque deleta'

[Prob.] GL IV 248. 10 'separatim' constat ditrochaeo.

Avg. *de mus*. II 8. 15 vigesimus secundus (*scil*. pes), dichorius vel ditrochaeus, ex longa et brevi, et longa et brevi, ut 'cantilena', temporum sex.

Mart. Cap. V 519 (p. 180. 6 sqq. Willis) pedes sunt asserendi, quibus clausulae decenter aptentur. quos quidem Cicero (*orat*. 63. 212) quodam permixta confusione perturbat, dum dicit modo ditrochaeo concludendum modo paeonem primum probat incipientibus.

Mall. Theod. GL VI 589. 7 sqq. sunt igitur (*scil*. pedes) penitus repudiandi longeque removendi … ex quadrisyllabis proceleumaticus, dispondius, diiambus, ditrochaeus, paeones omnesque epitriti.

Pomp. GL V 122. 36 sq. de quattuor (*scil*. syllabis) sedecim isti sunt (*scil*. pedes) … ditrochaeus.

Pomp. GL V 124. 8 sqq. in antispasto, choriambo, ditrochaeo, diiambo sena

sunt tempora, tria habebit arsis, tria thesis. ergo hae sunt divisiones, quae aequae dicuntur, et habent hos pedes, nec alium habent … ditrochaeum.

Serg. GL IV 480. 24 sq. duplices (*scil.* pedes) hi … ditrochaeus.

Serg. GL IV 481. 6 sqq. si novem syllabarum nomen incurrerit, ita dividimus, 'ratioci nationi bus', in paeonem tertium et ditrochaeum et semipedem; aut ita, 'ratio cinati onibus', in anapaestum et amphibrachum et dactylum, et alia huius modi.

Cledon. GL V 30. 30 sq. <ditrochaeus> ex longa, brevi, longa et brevi.

Ivl. Sever. GL VI 643. 29 sqq. de amphimacro. amphimacrus tribrachi iunctus facit ditrochaeum et pyrrichium – ⏑ – ⏑, ⏑ ⏑ … amphimacrus anapaesto iunctus facit ditrochaeum et iambum – ⏑ – ⏑, ⏑ – … amphimacrus amphibrachi iunctus facit ditrochaeum et trochaeum – ⏑ – ⏑, – ⏑ … amphimacrus bacchio iunctus facit ditrochaeum et spondeum – ⏑ – ⏑, – –.

Ivl. Sever. GL VI 644. 37 sq. ditrochaeus, qui constat ex duobus trochaeis, habet tempora sex, dividitur ita ⏑ – ||| ⏑ – |||.

Rvfin. GL VI 574. 31 sqq. idem Cicero in dialogis de re publica multa dicit, referens Asianos oratores ditrochaeo clausulas terminare.

Rvfin. GL VI 575. 16 sqq. idem (*scil.* Pompeius Messalinus) de sallustiana compositione sive de numero et structura sic dicit: «nunc, si videtur, sallustianae periodi numeros inspiciamus: … 'ac deinde' dichoreus sive ditrochaeus».

Rvfin. GL VI 577. 1 sqq. Donatus de structuris et pedibus oratoriis [numerorum] sic dicit: «Cicero (*orat.* 63. 212) in exornatione sententiae clausulaque ponenda … ditrochaeum probat pedem».

Avdax GL VII 335. 15 sqq. pedes duplices sive tetrasyllabi quot sunt? sedecim. qui sunt? … ditrochaeus … horum quis cui contrarius? … diiambus ditrochaeo … singuli quique horum quot et quibus syllabis constant? ditrochaeus ex longa et brevi <et> longa et brevi, ut 'aegritudo', 'cantilena'.

Isid. *etym.* I 17. 14 dispondeus autem et ditrochaeus et diiambus dicti quod geminis constant iambis, spondeis vel trochaeis.

Isid. *etym.* I 17. 23 partimus ergo in aequa (*scil.* divisione) hos (*scil.* pedes): … ditrochaeum, – ⏑ | – ⏑.

Ivl. Tol. 155. 51 sqq. tetrasyllabi (*scil.* pedes) quot sunt? sedecim. qui sunt? … ditrochaeus.

Ivl. Tol. 159. 158 sqq. ditrochaeus ex quibus syllabis constat? ex duobus trochaeis, ex longa et brevi, et longa et brevi, ut 'cantilena'. quibus temporibus constat? senis. cuius divisionis pedes sunt? aequae. quomodo? tanta tempora habet arsis, quanta et thesis. simplices pedes sunt aut duplices? duplices. legitimi aut nothi? ubique nothi. unde habent etymologiam? dispondeus, diiambus, ditrochaeus dicti sunt, eo quod binis spondeis, iambis vel trochaeis constent.

Ivl. Tol. 168. 362 sqq. quot sunt pedes aequae divisionis? decem. qui? … ditrochaeus … quare dicti aequae divisionis? quia per unumquemque pedem tanta habet tempora arsis quanta et thesis.

Bonif. 109. 19 sqq. partimur ergo in aequo hos (*scil.* pedes) … ditrochaeum – ⏑ | – ⏑.

Aldhelm. de metr. 151. 8 sqq. X sunt pedes, qui aequam divisionem sortiuntur et velut pari temporum lance ponderantur, quos arsis et thesis aequali discretionis statera gubernat, id est pirrichius, spondeus, dactilus, anapestus, proceleumaticus, dispondeus, diiambus, ditrocheus, antispastus, coriambus.

Aldhelm. de metr. 176. 8 sqq. de ditrocheo. da formulas exemplorum, quibus ditrochei regula competenter clarescat. 'cartilago', 'cantilena', 'celsitudo', 'altitudo' … haec omnia pentaptota, excipitur 'cantilena', quod triptotum nomen est. item de secunda declinatione ut 'publicanus', 'Tusculanus', 'passerinus' … in verborum quoque modis et personarum declinationibus ditrocheus reperitur ut 'castigamus', 'lectitamus' … da regulam divisionis. aequa ditrocheus lance libratur, dum arsis et thesis bis ternis temporum trutinis aequiperantur. quali accentu ditrocheus figuratur? si paenultima positione producitur, accentu acuto praenotabitur ut 'aggregandus' … ast vero si natura paenultima longa fuerit, sine ambiguo circumflectitur ut 'passerinus' … et cetera dirivativa, quae superius de primitivis congessimus.

Crvind. 18. 19 sqq. quot sunt de istis (*scil.* pedibus), qui specialia nomina habent? XX et VIII, id est … tetrasyllabi XVI: … ditrochaeus … 19. 13 sqq. utrum hos XX et VIII praedictos metrici modo in carminibus ponunt? non etiam, sunt enim alii pedes de metro proiecti, ut Mallius Theodorus ait (GL VI 589. 7 sqq.). sunt igitur penitus repudiandi longeque removendi … ex quadrisyllabis … ditrochaeus.

Crvind. 21. 6 sqq. hos pedes aequa divisio tenet … ditrochaeum.

Fragm. Bob. GL VI 627. 2 sqq. quattuordecim tibi structurarum praecepta transmisi, ex quibus velut gubernaculum compositionum teneres. hinc enim reliquas aut per ampliationem aut per solutionem nasci, si animadverteris, comprobabis … ex dactylo et ditrochaeo, ut 'Romulus amputavit'. ex anapaesto et ditrochaeo, ut 'oculus virginalis'. ex amphimacro et ditrochaeo, ut 'optime cantitasti' … hae XIIII clausulae possunt et ita esse … ex amphimacro et ditrochaeo, ut 'insulam comparavit'. ex dactylo et ditrochaeo, ut 'optimus imperator' … sed et has, quas memoravi clausulas, si acrius advertas, in duarum generalium numerum reputabis, ex trochaeo et molosso, tribrachi et ditrochaeo … tertia [clausula], si quemcumque pedem ditrochaeus terminet [finem], ut 'accepit cantilena'.

Fragm. Bob. GL VI 628. 8 sqq. quotiens vero pes praecedit, qui mediam brevem habet, id est amphimacros, dactylus, tribrachys, hi [ergo] subiciendi sunt, ditrochaeus ut 'sidera iudicabant'.

Fragm. Vind . GL VI 646. 12 sq.

> inde duos iambos in se tenet ipse diambus,
> sic ditrochaeum duo.

Anon. GL VI 307. 20 tetrasyllabi pedes <sunt> numero sedecim … 308. 10 sqq. ditrochaeus, qui et dichorius, qui fit ex duobus trochaeis sive choriis, id est ex longa, brevi et item longa, brevi syllaba, temporum sex, ut 'dimicare'. [*F.R.*]